

Súd: Najvyšší súd
Spisová značka: 6Cdo/17/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5119211747
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 07. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Čimo
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2024:5119211747.1

Uznesenie

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ E. U., narodenej XX. J. XXXX, Ž., J. XXXX/XX, 2/ R. Q.Á., narodenej X. D. XXXX, Ž., U. XXXX/XX, 3/ O. H. Q., narodeného X. D. XXXX, S. A. XXX, 4/ O. Q., narodeného XX. D. XXXX, Ž.O., T. XXXX/XX, 5/ S. Q., narodeného XX. I. XXXX, Ž., U.Á. XXXX/XX a 6/ R.S. Q., narodeného XX. I. XXXX, Ž., P. XXXX/XX, zastúpených splnomocnenkyňou STEHURA & partners, v. o. s., Čadca, Fraňa Kráľa 2080, IČO: 47 246 863, proti žalovaným 1/ E.F. T., narodenej XX. D. XXXX, P. F. E., S. B. XXX, 2/ R. H., narodenému XX. E. XXXX, P. F. E., S. B. XXXX a 3/ C. H., narodenej XX. D. XXXX, P. F. E., S. B. XXXX, všetkým zastúpeným splnomocnenkyňou Advokátska kancelária JUDr. Milan Chovanec s.r.o., Žilina, Vojtecha Tvrdeho 17, IČO: 36 863 203, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 42C/78/2019, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 15. decembra 2020 sp. zn. 5Co/61/2020, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovia sú povinní zaplatiť žalovaným náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Žilina (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“) v poradí tretím rozsudkom z 18. februára 2020 č. k. 42C/78/2019-364 I. zamietol žalobu, ktorou sa žalobcovia na žalovaných domáhali určenia, že žalobkyňa 1/ je podielovou spoluvlastníčkou nehnuteľností vedených na Okresnom úrade P. F. E. v tamomšom katastrálnom území na LV č. XXXX ako parcela CKN č. 1928/5 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 739 m² v podiele 136/739-ín a na LV č. XXXX ako parcela CKN č. 1928/67 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 1083 m² v podiele 163/2166-ín (ďalej len „sporné nehnuteľnosti“) a určenia, že rovnako veľké podiely na sporných nehnuteľnostiach patria do dedičstva po nebohom O. Q., zomrelom XX. E. XXXX, naposledy bytom ako žalobcovia 2/ a 5/; všetkým žalobcom potom uložil povinnosť spoločne a nerozdielne „nahradiť“ všetkým žalovaným „trovy“ konania (správne „zaplatiť náhradu trov“ - pozn. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ďalej tiež len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) v rozsahu 100 %. Už tu inak možno uviesť, že tak rozhodol zhodne so svojim prvým rozsudkom v tejto veci (z 2. júna 2016 č. k. 14C/149/2014-161), zrušeným však uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej tiež len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie tiež len „nižšie súdy“) z 31. októbra 2016 sp. zn. 5Co/309/2016 a potom, čo jeho druhý (naopak žalobe vyhovujúci) rozsudok z 11. mája 2017 č. k. 14C/149/2014-213 spolu s potvrdzujúcim rozsudkom odvolacieho súdu z 28. novembra 2017 sp. zn. 5Co/251/2017 pre zmenu zrušil dovolací súd (uznesením z 19. augusta 2019 sp. zn. 8Cdo/93/2018).

2. Právne toto svoje rozhodnutie odôvodnil (pokiaľ šlo o vec samu) ustanoveniami § 130 ods. 1, § 134, § 871 ods. 1 a § 872 ods. 1 Občianskeho zákonníka (zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „OZ“); § 135a a § 198 ods. 1 OZ v znení účinnom pred 1. januárom 1992 a § 3 ods. 1 a 3 zákona č. 162/1995 Z. z. (katastrálneho zákona). Vecne mal za to, že žaloba nebola dôvodná, keď žalovaná 1/ sa stala oprávnenou držiteľkou prvej zo sporných nehnuteľností a žalovaní

2/ a 3/ rovnako oprávnenými držiteľmi druhej takej nehnuteľnosti (oboch inak vytvorených na základe geometrického plánu o. i. z časti pozemku vlastnícky patriaceho právnym predchodcom žalobcov) a to na základe osvedčení notára JUDr. Andreja Kubaščíka o držbe pojatých do notárskych zápisníc z 18. marca 1998 č. N 390/97, NZ 95/98 a z 10. februára 1997 č. N 191/96, NZ 21/97, tieto držali dobromyseľne viac ako 10 rokov a počas vydržacej doby nebola ich držba spochybnená, z ktorého dôvodu nadobudli vlastnícke právo vydržaním. Žalovaní užívajúci domy postavené na pozemkoch reprezentujúcich sporné nehnuteľnosti od rokov 1973 a 1984 mohli mať vieru, že osobné užívanie bytových priestorov spojené s užívaním vyhradenej časti pozemku, resp. právo stavby pozemku na strane družstva, od ktorého nadobúdali nehnuteľnosť v konkurze zakladali oprávnenosť ich držby, tú však bolo treba považovať za oprávnenú najmä pre jej založenie zákonom a žalobcovia dôkazné bremeno na opak neunesli. K otázkam spojeným s interpretáciou § 2 ods. 2 a 3 zákona č. 293/1992 Zb. a účinkov zákona č. 393/2000 Z. z. (ktorým boli ustanovenia §§ 2 až 9 zákona č. 293/1992 Zb. zrušené) v podstatnom reprodukoval tiež závery z rozsudku najvyššieho súdu z 30. apríla 2013 sp. zn. 6Cdo/47/2012, podľa ktorých zrušenie ustanovenia umožňujúceho vydanie notárskeho osvedčenia o držbe ešte pred uplynutím 10 rokov od zápisu niekoho v katastri za vlastníka na takomto základe síce znemožňovalo zavŕšenie podmienok vydržania podľa takejto špeciálnej úpravy, nemalo však žiaden vplyv na vznik a trvanie oprávnenej držby, keďže táto podmienka bola v prípadoch vydania osvedčenia o držbe splnená bez ďalšieho a vyplývala zo zákona (ako právny účinok zápisu notárskeho osvedčenia do katastra nehnuteľností), pričom tento rozsudok najvyššieho súdu prešiel i testom ústavnosti na Ústavnom súde Slovenskej republiky (ďalej tiež len „ústavný súd“) - v konaní sp. zn. III. ÚS 42/2015.

3. Odvolací súd rozsudkom z 15. decembra 2020 sp. zn. 5Co/61/2020 rozsudok súdu prvej inštancie na odvolanie žalobcov podľa § 387 ods. 1 aj 2 Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „CSP“) potvrdil; všetkým trom žalovaným priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči všetkým šiestim žalobcom v plnom rozsahu a vyslovil, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Nad rámec reprodukcie podstatnej argumentácie z napadnutého rozsudku, odvolania žalobcov a vyjadrenia žalovaných, ako aj vlastných konštatovaní o riadnom zistení skutkového stavu súdom prvej inštancie, jeho skutkových aj právnych záveroch, s ktorými bolo namieste sa stotožniť, o vypravení rozsudku tiež náležitým odôvodnením a o neuvedení odvolateľmi ničoho spôsobilého závery súdu prvej inštancie revidovať doplnil, že oba nižšie súdy boli viazané právnym názorom dovolacieho súdu vysloveným v jeho zrušujúcom uznesení, v ktorom sa najvyšší súd postavil za závery z už súdom prvej inštancie uvádzaného rozsudku (ktorý bol inak uverejnený aj v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, ďalej tiež len „Zbierka“ ako R 125/2014).

4. Proti takémuto rozsudku odvolacieho súdu podali žalobcovia (ďalej aj „dovolateľa“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovali z ustanovení § 420 písm. f/ aj § 421 ods. 1 písm. c/ CSP. Namietanou procesnou vadou tzv. zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP podľa nich odvolací súd v rozpore s judikatúrou ústavného súdu i najvyššieho súdu zaťažil konanie tým, že v odôvodnení svojho rozsudku nezaujal stanovisko k ich odvolacím námietkam, týkajúcim sa nepravdivosti tvrdení pojatých do notárskych osvedčení o užívaní sporných nehnuteľností po ich odkúpení s domami (hoci k odkúpeniu domov došlo až kúpnyimi zmluvami z novembra 1998), resp. o ich užívaní titulom nájmu (kde držiteľ nemôže nikdy nadobudnúť presvedčenie o vlastníctve). Nižšie súdy potom podľa dovolateľov nesprávne posúdili tu nesporne významnú právnu otázku možnosti skúmania oprávnenosti držby pri vydaní notárskeho osvedčenia a tiež otázku možnosti prehodnotenia notárskeho osvedčenia o držbe po uplynutí 10 rokov, pričom závery z rozsudku použitého v odôvodneniach rozsudkov súdu prvej inštancie aj odvolacieho súdu sú v rozpore so závermi z celého radu iných rozhodnutí najvyššieho súdu (vo veciach sp. zn. 2Cdo/207/2015, 3Cdo/17/2016, 4Cdo/283/2009, 4Cdo/361/2012 a 6MCdo/17/2010, najmä posledného z nich). Navrhli zrušenie rozsudku odvolacieho súdu s vrátením mu veci na ďalšie konanie.

5. Žalovaní navrhli dovolaniu nevyhovieť majúc za to, že výskytu žalobcami tvrdenej vady tzv. zmätočnosti v tejto veci bránilo opakované zaobranie sa ňou zo strany celej sústavy tzv. všeobecných súdov (vrátane súdu dovolacieho) a neobstojí ani tvrdenie o stave rozdielnosti rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vo vzťahu k nastolenej právnej otázke, keď naopak takú prax treba prijatím práve nižšími súdmi preferovaného rozhodnutia na uverejnenie v Zbierke považovať za ustálenú (na úrovni judikátu, u ktorého nedošlo k odklonu).

6. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech boli vydané rozhodnutia oboch nižších súdov (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP v spojení s príslušnými ustanoveniami zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení živnostenského zákona v znení neskorších zmien a doplnení), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Odôvodnenie, prečo bol namieste takýto postup, uvádza v nasledujúcich bodoch.

7. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Tejto mimoriadnej povahe zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach §§ 420 a 421 CSP.

8. Pokiaľ dovolatelia vyvodzovali prípustnosť dovolania z § 420 CSP, tu dovolací súd zdôrazňuje, že aj za účinnosti CSP je naďalej aktuálny právny názor, podľa ktorého prípustnosť dovolania nezakladá samo tvrdenie dovolateľa o existencii vady zmätočnosti, ale (až) zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (tu porovnaj 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017 a 8Cdo/73/2017).

9. Žalobcovia v dovolaní primárne prípustnosť ich dovolania vyvodzovali z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Podľa neho je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú namietanú procesnú vadu zmätočnosti, sú a/ zásah súdu do procesného práva strany sporu, b/ nesprávnosť procesného postupu súdu reprezentujúceho takýto zásah, v dôsledku ktorého dochádza k znemožneniu procesnej strane, aby (svojou procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia a c/ miera (intenzita) zásahu, pri ktorej už je namieste hovoriť o porušení práva na spravodlivý proces.

11. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (II. ÚS 3/97, I. ÚS 97/97, II. ÚS 251/03, I. ÚS 50/04 a IV. ÚS 252/04). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Súd sa z tohto dôvodu nemusí v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberať úplne všetkými dôvodmi a argumentmi procesných strán; postačujúcim je, ak z odôvodnenia rozhodnutia sú zrejmé všetky skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie (II. ÚS 76/07).

12. Preskúmaním obsahu odôvodnení rozsudkov oboch nižších súdov v prejednávanej veci a to predovšetkým odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, predstavujúceho primárny (a vychádzajúci z dovolacieho návrhu - tu jediný predmet prieskumu v dovolacom konaní) potom podľa názoru dovolacieho súdu nešlo (navzdory menším formulačným nepresnostiam) dospieť k záveru o tom, žeby tu šlo o ten prípad, aký má na mysli ustanovenie § 420 písm. f/ CSP.

13. V posudzovanom prípade totiž obsah spisu neopodstatňuje tvrdenie dovolateľov, že odvolací súd pri odôvodňovaní svojho potvrdzujúceho rozsudku vybočil z medzí určených mu v rámci ustanovenia § 387 ods. 3 CSP (inak štandardne prízvukovaných v už patrične ustálenej rozhodovacej praxi dovolacieho

súdu, na ktorej závery sa dovolaním taktiež poukazyvalo). Kritériom z uvedeného pohľadu rozhodujúcim je totiž možnosť označenia tvrdenia či námietky odvolateľa, odvolacím súdom ponechaného bez povšimnutia, za podstatné. Tomuto parametru ale v intenciách prípadu z prejednávanej veci vôbec nemohla urobiť časť argumentácie dovolateľov, podľa ktorej oprávnenosť držby žalovaných, smerujúcej k vydržaniu vlastníckeho práva, vylučovala sama okolnosť skoršieho užívania žalovanými domov nimi neskôr kúpených „len“ na základe práva nájmu. Tá bola praktickým svedectvom buď prehliadnutia (nerozhodno či vedomého alebo nevedomého) alebo v tom horšom prípade vedomej snahy ignorovať tú časť odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, v rámci ktorej sa poukazyvalo na historický rozmer tzv. veľkej novelizácie OZ (zákonom č. 509/1991 Zb.) a z ktorej celkom nepochybne bolo by možné vyvodiť aj názor o vstupe do oprávnenej držby smerujúcej k vydržaniu aj tam, kde by presvedčenie osobného užívateľa v režime úpravy účinnej do 31. decembra 1991 vrátane, že sa deň nato (na základe prechodných ustanovení §§ 871 a 872 OZ) stal vlastníkom, z akéhokoľvek dôvodu stretlo s inou realitou.

14. Tvrdenia dovolateľov o lživosti či prinajmenšom protirečivosti tvrdení žalovaných vo vzťahu k dôvodu ujatia sa nimi držby sporných nehnuteľností by síce za nepodstatné označiť nešlo, toto by však platilo len za situácie, v ktorej by sa prinajmenšom odvolací súd vyslovil v prospech žalobcami zjavne preferovanej možnosti skúmania podmienok oprávnenosti držby smerujúcej k vydržaniu bez časového obmedzenia a zároveň by tu nebolo žiadneho rozhodnutia dovolacieho súdu, riešiaceho takúto otázku (čiže iba vtedy, ak by sa tvrdenia, na ktoré neskorší dovolatelia nedostali od odvolacieho súdu žiadnu alebo objektívne uspokojivú odpoveď, kryli so spôsobom riešenia právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu alebo s jeho významovým protikladom a šlo by tu o tú skutkovú podstatu nesprávneho právneho posúdenia veci, ktorú zákonodarca urobil súčasťou § 421 ods. 1 písm. b/ CSP). Žiaden z týchto predpokladov však splnený nebol, nakoľko oba nižšie súdy sa svojimi ostatnými rozhodnutiami prihlásili k interpretácii úpravy zo zákonov č. 293/1992 Zb. a č. 393/2000 Z. z. prinesenej rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/47/2012 a prijatie tohto rozhodnutia na uverejnenie v Zbierke privodilo (vo vzťahu k otázke, o ktorej je reč) nielen až neskoršou procesnou úpravou zakotvené pojmy ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a odklonu od nej (tu porovnaj § 421 ods. 1 písm. a/ CSP a R 71/2018), ale tiež vylúčenie rovnakou úpravou prinášaných možných alternatív k tejto skutkovej podstate nesprávneho právneho posúdenia veci v podobe skoršieho neriešenia otázky (písmeno b/) alebo stavu rozdielnosti rozhodovania dovolacieho súdu (písmeno c/).

15. Z už uvedeného teda vyplýva, že výskyt zmätočnej vady podľa § 420 písm. f/ CSP dovolatelia namietali neopodstatnene, čo spôsobovalo, že dovolanie v časti opieranej o tento dôvod nešlo považovať za prípustné.

16. Pokiaľ dovolatelia namietali, že ich dovolanie je prípustné tiež podľa § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne; ani tu im podľa názoru najvyššieho súdu nešlo dať za pravdu.

17. Prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. c/ CSP nezakladá samo tvrdenie dovolateľa, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, na ktorej riešení sa dovolací súd ešte (rozumej do času podania dovolania) nedokázal zjednotiť (ustáliť); určujúcim je tu až záver (zistenie) dovolacieho súdu, že tu o prípad pretrvávajúcej rozdielnosti rozhodovacej praxe dovolacieho súdu naozaj ide.

18. V prejednávanej veci síce dovolateľom nešlo vyčítať nemožnosť vyvodenia z ich dovolania, ktorá otázka má byť podľa nich otázkou rozhodovanou dovolacím súdom rozdielne (nešlo mať pochybnosti o tom, že tu ide o otázku možnosti skúmania pravdivosti skutočností osvedčovaných notárskym osvedčením o držbe podľa § 2 zákona č. 293/1992 Zb. a otázku času, v ktorom je tak možné urobiť) a podobne za splnenú bolo treba považovať povinnosť uviesť na podporu tvrdenia o stave rozdielnosti rozhodovacej praxe dovolacieho súdu prinajmenšom dve jeho rozhodnutia reprezentujúce z povahy veci protichodné názorové prúdy (kde dovolatelia dovolaním poukázali až na päť rozhodnutí podľa nich odporujúcich uvedenému vo veci sp. zn. 6Cdo/47/2012); zo sumára rozhodnutí uvádzaných dovolaním ani z vlastných poznatkov vec prejednávajúceho senátu dovolacieho súdu však nešlo vyvodiť, že tvrdený stav rozdielnosti rozhodovania je a aj v čase podania dovolania v tejto konkrétnej veci bol realitou.

19. Jediné z rozhodnutí uvádzaných dovolaní, ktoré sa zaoberalo (tak ako aj v tentoraz prejedávanej veci) prípadom notárskeho osvedčenia o držbe podľa zákona č. 293/1992 Zb., teda to vo veci sp. zn. 6MCdo/17/2010, totiž bolo vydané ešte 28. marca 2012, teda viac než rok pred rozhodnutím vo veci sp. zn. 6Cdo/47/2012 a z tohto pohľadu ho bolo treba považovať za prekonané (práve spomínaným judikátom R 125/2014). To isté platilo pri uznesení vo veci sp. zn. 4Cdo/283/2009 (z 27. októbra 2010) a u ostatných dovolaní použitých rozhodnutí nebola splnená podmienka posudzovania nimi druhovo totožnej situácie, nakoľko tieto sa týkali držby (a jej oprávnenosti) vo všeobecnosti a nie špecifického problému založenia stavu oprávnenosti držby priamo vydaním notárskeho osvedčenia podľa zákona č. 293/1992 pred jeho dotknutím zákonom č. 393/2000 Z. z. Ten riešil práve rozsudok vo veci sp. zn. 6Cdo/47/2012, ktorý sa (nech aj nie explicitne) vyjadril, že ak má prísť k účinnému popretiu oprávnenosti držby (zo strany vlastníka zapísaného v katastrí pred zápisom osvedčenia o držbe, znášajúceho riziko straty vlastníctva), musí sa tak stať ešte v rámci behu vydržacej doby.

20. Dovolací súd z týchto dôvodov preto dovolanie ako celok (v časti namietajúcej vadu podľa § 420 písm. f/ CSP aj v časti namietajúcej nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 ods. 1 písm. c/ rovnakého zákona) podľa § 447 písm. c/ CSP ako neprípustné odmietol.

21. Rozhodnutie o trovách konania o dovolaní dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.